



תת"ע 403/07/15 - אור עמרם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 403-07-15 מדינת ישראל נ' עמרם אור
תיק חיצוני: 50200917172

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקשת	אור עמרם
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר התייצבות המבקשת ביום 10.12.15, ובו הורשעה המבקשת בביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, ונגזרו עליה העונשים הבאים: קנס בגובה 1500 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 24 חודשים, וכן פסילת רישיון נהיגה למשך 3 חודשים על תנאי לתקופה של שלוש שנים.

על פי כתב האישום, נהגה המבקשת ביום 26.6.15 בשעה 03:00 במקום ציבורי בהיותה שיכורה, בכך שבדגימה של אוויר נשוף נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף הינו 380 מיקרוגרם, העולה על הריכוז הקבוע בתקנות, בניגוד לסעיפים 62(3), 64ב(א)(3) וסעיף 39א לפקודת התעבורה ותקנה 169 א לתקנות התעבורה.

טענות הצדדים

לטענת המבקשת, היא לא התייצבה לדיון בתאריך 10.12.15 כיוון שהייתה חולה. היא סובלת באופן כרוני מבעיה בכליות ומטופלת באופן קבוע בכדורים. בתאריך 9.12.15 היא חשה כאבים עזים ובגללם נאלצה לשכב במיטה במשך תקופה של 7 ימים. ביום 15.12.15 היא הופנתה למיין בבית חולים "בילינסון" ע"י הרופא המטפל.

עוד ציינה המבקשת כי היא חיילת משוחררת וסטודנטית והרישיון מאד חשוב לה, מפני שיש בו צורך עזרה לאביה שהינו נכה 100%.

לבקשה צורף אישור מחלה מיום 15.12.15, הפניה למיין מיום 15.12.15 ומכתב סיכום רפואי - שחרור מהמלרד מבית חולים בילינסון מיום 15.12.15.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה מן הטעם שהיה על המבקשת לפנות בבקשה מתאימה ולא להמתין בדיעבד לאחר מתן גזר דין בהיעדרה. המבקשת אושפזה רק ביום 15.12.15 ולא עובר לכך.

עמוד 1



דין והכרעה

בנוגע למתן פסק דין בהעדר בעבירה של נהיגה בשכרות, קבעה הפסיקה כי אין כל מניעה לעשות כן, כמפורט להלן:

ברע"פ 9183/11 הסנפרץ נגד מדינת ישראל, נקבע: "מסעיף 240 לחסד"פ עולה, כי ניתן לדון נאשמים בעבירות של נהיגה בשכרות אף בלא נוכחותם. התכליות וההצדקות העומדות בהסדר הקבוע בסעיף 240 לחסד"פ, והיקף סמכות בית המשפט לדון בעניינו של נאשם בהיעדרו, כבר נדונו בפסיקת בית משפט זה (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נגד שרון מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009); רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) 793, 799 (2003); רע"פ 3507/11 יעקב קובי ימין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 30.6.2011).

הלכה זו שבה ואושרה גם ברע"פ 85/14 קונקוב נגד מדינת ישראל וברע"פ 4340/12 איבגי נגד מדינת ישראל.

בנוגע לטעמים המצדיקים ביטול פסק דין שניתן בהעדר, סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

המבקשת לא עתרה לדחיית מועד הדיון מבעוד מועד, וככל שלא חשה בטוב בסמוך למועד הדיון, היה עליה לפנות בבקשה לדחיית מועד דיון טרם הדיון ולא להמתין למתן פסק דין בעניינה.

המבקשת צירפה לבקשתה אישור מחלה אשר **הופק בדיעבד - בתאריך 15.12.15** (חמישה ימים לאחר מועד הדיון), בו צוין כי "מומלץ על מנוחה מתאריך 9.12.15 עד תאריך 16.12.15. סה"כ ימי מחלה: 8", וכן מכתב סיכום רפואי מבי"ח בילינסון, אליו **הופנתה ביום 15.12.15** ושוחררה באותו היום כשהיא במצב טוב.

בע"פ 70618/00 סלמן נ' מדינת ישראל קבע כב' ס. הנשיא אבן ארי כי יש לדחות בקשה לביטול שפיטה בהעדר הנתמכת באישור מחלה רטרואקטיבי.

יצוין, כי באישור הרפואי אין התייחסות לכך שהמבקשת היתה נעדרת יכולת להתייצב לדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 10.12.15.

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקשת, לא יכולה היא לטעון שלא ניתן לה יומה (עין: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל).



ב. עיוות דין

המבקשת לא טענה בבקשתה כל טענת הגנה ו/או טענה לעניין עיוות הדין שייגרם לה באם פסק הדין יותר על כנו, וכל שטענה נטען בהקשר לנסיבותיה האישיות והצורך שלה ברישיון הנהיגה.

בגזר הדין, הוטלה על המבקשת, שהינה נהגת חדשה ונוהגת משנת 2014, הפסילה המינימלית הקבועה בחוק, בנוסף לרכיבים של פסילה מותנית וקנס כספי ולעניין זה, קבע כבוד הש' מלצר, ברע"פ 222/13 עודה מחמוד נגד מדינת ישראל, בעניינו של מי שנדון בהעדר בעבירה של נהיגה בשכרות: "אשר לחשש מעיוות דין, הרי שעל המבקש הושת עונש הפסילה המינימאלי הקבוע בעבירה שבה הורשע, ולכן קשה לראות כיצד נגרם לו עוול כלשהו מבחינה זו".

אשר על כן, בניגוד לדעת המבקשת, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"א אדר א' תשע"ו, 20 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.